

tigede. Det er i Virkeligheden ganske umuligt for os herinde at demonstrere den Harme og Indignation, der raader i de kommunale Raad over den Forsømmelse, Staten lader de sindssyge blive til Del. Jeg slutter mig fuldstændig til det ærede Medlem fra Helsingør, det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) og det ærede Medlem fra Bogense (Aadal). Det glæder mig ganske særlig, at det ærede Medlem fra Bogense saa klart og udmærket har redegjort for Trangen til og Nødvendigheden af at udvide Statens Pleje af de sindssyge. Det glæder mig saa meget mere, som det ærede Medlem staar som Repræsentant for Landboerne, og det er utvivlsomt et Udtryk for, hvad man indenfor de kommunale Raad paa Landet ønsker i denne Retning, naar han udtaler sig paa denne Maade. Jeg vil haabe, at de medicinale Autoriteter — jeg tænker her ikke alene paa den højtærede Justitsminister, som jo kun i sin Egenskab af Justitsminister har med det medicinale at gøre, men jeg tænker mere paa den Konsulent i medicinale Sager, som Justitsministeren har til sin Raadighed, og paa Medicinalkommissionen — ville fortsætte i de kommende Aar med det Princip, som hidtil i det store og hele er fulgt: at dette er en Statsopgave og ikke en Kommunalopgave, ogsaa fordi jeg tror, at der derved kommer langt mere Ensartethed ind i Behandlingen af de sindssyge, og jeg haaber, at denne Ensartethed maa betyde større Humanitet og større Forstaaelse i Behandlingen og Forplejningen af de sindssyge.

Jeg vil gerne i Rapport til Udtalelser, faldne bl. a. fra det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), og i Modsetning til det ærede Medlem, som sidst talte, sige, at de sindssyge i vort Land mange Gange lide mere, end vi faa noget Indtryk af ved at læse tilfældige Meddelelser hist og her i Bladene. Sagen er nemlig den, at det er et Felt, paa hvilket det er overordentlig vanskeligt at øve Kritik, og hvor man skal være meget varsom dermed, fordi den Kritikk, som øves, ude omkring i de Tusinder af Hjem, hvorfra de sindssyge komme, kan skabe en Uro og Bekymring, som betyder ganske overordentlig meget. Hertil kommer, at netop de, som kunne give tilforlidelige Oplysninger om de Forhold, som ere raadende i Anstalterne, de sindssyge, ikke kunne indstævnes som Vidner under et privat Søgmaal, som maatte blive anlagt. Hvis f. Eks. den højtærede Justitsminister faldt paa at give en eller anden Overlæge

ved en af vore Sindssygeanstalter Ordre til at sagsøge en Redaktør, f. Eks. Redaktør Cavling, fordi han i sit Blad i de sidste Dage har givet Udtryk for den daarlige Behandling, som bliver Patienterne til Del, vilde det være meget vanskeligt for Redaktøren at føre Vidner og tilvejebringe det Materiale, som kunde hidføre den nødvendige Klarhed i Sagen. Redaktøren vilde rimeligvis blive dømt — og alligevel have Ret. Det maa være en Statsopgave at undersøge disse Forhold, og jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om Medicinalkommissionen har beskæftiget sig med denne Side af Sagen. Jeg er tilbøjelig til at tro det, men jeg kunde ønske, at der yderligere blev nedsat en Kommission, enten indenfor Medicinalkommissionen eller uafhængig af denne, som tog hele vort Sindssygevæsen, hvad Behandlingen og Forplejningen af Patienterne angaar, under Overvejelse. Det er ikke alene Behandlingen, men ogsaa Forplejningen, der klages over. Der indløber mellem Aar og Dag mangfoldige Klager til vor Presse — og jeg skulde tage meget fejl, om der ikke ogsaa indkommer Klager til de øvrige Blade — over Forplejningen af Patienterne paa 3die Afdeling af vore Sindssygeanstalter. Der er, saa vidt jeg ved, 3 Afdelinger paa Anstalterne. I 1ste og 2den Pleje er Forplejningen god, de faa udmærket Mad, flere Retter Mad til Middag og varm Frokost for 1ste Plejes Vedkommende, og de bo hyggeligt og behageligt. Med Hensyn til Patienterne i 3die Pleje tror jeg derimod ikke, man kan sige, at Forholdene i Almindelighed give Tryghed for, at den Behandling, som bliver dem til Del, er fyldestgørende. Det ærede Medlem fra Helsingør fremdrog under Forhandlingerne om Finansloven Forsøgsforplejningen ved Hæren og gjorde opmærksom paa, at det ofte er slet tilberedt Mad, Soldaterne faa. Jeg tror, det vil være lige saa rigtigt at lade de Forplejningsforhold, under hvilke vore Patienter paa Sindssygeanstalterne leve, blive underkastede en grundig Undersøgelse, for at der kan herske fuld Tryghed saavel med Hensyn til den Behandling, som bliver Patienterne til Del fra Opsynets Side, som til den Forplejning, der ydes dem.

Jeg vil bestemt udtale mig imod, at vi skulde komme ind paa at oprette enkelte kommunale Sindssygeanstalter eller overlade til Amterne at oprette saadanne, mod at de fik Statstilskud, og jeg støtter min Anskuelse i saa Henseende paa, at man desværre paa mange af disse kommunale An-